

Призначення священства - бути посередником між людиною і Богом. Люди завжди відчували провину перед Вищою Істотою, і завжди бажали, щоб хтось вступився за них, принісши умилюючу жертву. Піддані своїй волі, люди інколи приносили навіть синів і дочок. Але Бог, встановлюючи завіт з Ізраїлем, повелів приносити тварин. Бог призначив потомство Левія, одного з дванадцяти колін Ізраїлю, здійснювати ці жертвопринесення. І раптом, через майже півтори тисячі років, виявляється повна «неміч і даремність» цих установлень! Як же важко було євреям зрозуміти і прийняти це! Але, з іншого боку, як же важко прийняти і відчувати Новий заповіт без Старого!

Старий Заповіт називається тінню Нового. Що таке тінь? Але предмет, що не має тіні, тут же втрачає свою реальність. Старий закон «нічого не вдосконалив», і підлягає скасуванню, з причини «немочі і марності». Але саме старозавітн ьою мовою Апостол пояснює істини завіту Нового.

Для євреїв кожне слово Письма було священне, і Апостол вказує на слова псалма, де вже за тисячу років до Христа говориться про два типи священства, і вже там перевага віддається священству «по чину Мелхиседека». Як зауважує Пав

е
л, «ті були священиками без клятви, Цей же з клятвою
тому, що
про Нього сказано: «клявся Господь і не розкається: Ти Священик навіки
по
чин
у
Мелхиседека ». Апостол говорить, що Ісус Христос і є цей Священик. Ті були
«поручителями» і «заступи
никами
» Старого
З
аповіту. Він же - «поручитель», «Посередник» завіту Нового. Союз,
мир
повинен бути міцним. Щоб відновити мир, «Посередник» потрібен авторитетний,
шановний обома сторонами. Він повинен гарантувати відшкодування заподіяної шкоди,
що ста
ла
причиною розриву. Він повинен і підтвердити серйозність намірів сторін надалі не
порушувати миру. І завжди необхідна кров, як найтвердіше свідоцтво.

Отже, то священство кінчається, і повстає Священик інший. «Тих священиків було багато, тому що смерть не допускала бути одному; але Цей, що навіки лишається, має безперестанне Священство
яке не переходить
е,
т
ому може Він завжди й спасати
тих,
що приходять через Нього до Бога,
будучи
завжди живи
м
, щоб за них заступитись».

Отже, тих було багато, а Він - Один. А як же ми, християнські служителі Олтаря? Вже встав Інший, Один. А нас знову, як у Старому

З
авіті, багато. Крім того, слово «священик» в нашому, християнському сенсі, в новозавітних книгах не вживається жодного разу. Є «єпископи» і «пресвітери», наглядчі і старійшини. І думається, що як Господь заборонив називати когось «вчителями», «наставниками» і «отцями», так само Він заборонив би називати когось і «священиками». Тому що Один у нас Священик - Христос, один раз приніс Самого Себе в жертву, достатню для спасіння всіх людей.

Але служителі Христові все ж таки називаються і «вчителями», і «наставниками», і «отцями» (1 Кор. 4, 15, 12, 28), зрозуміло, пам'ятаючи, Хто є єдиний істинний Вчитель, Наставник і Отець. Так само і «священики» християнські пам'ятають, що, здійснюючи Богослужіння, вони не нові жертви приносять, але дають можливість всім людям, завжди і скрізь бути причасниками Його єдиної істинної й досконалої жертви.

□ *За матеріалами сайту www.terap.ru*